

[Aksel Larsen.]
tiske pagt har vi sikret os de nødvendige baser.“

Han sagde videre i den samme tale:

„Vi behøver ikke at sende vore tropper derover“ — altså til Europa — „i den næste krig, sådan som vi måtte det i den sidste. Vi skal udruste andre landes soldater og lade dem sende deres egen ungdom i undergangen, i stedet for at vi sender vor.“

Det er på de præmisser, den såkaldte hjælp fra Amerikas Forenede Stater ydes dels som Marshallhjælp, dels som våbenhjælp og dels gennem direktiver via Atlantpagten. Det er på denne måde, hjælpen ydes; det er med disse hensigter.

Jeg deler ikke det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborgs) taknemlighed. Men jeg ved, at bortset fra, at der, som det ærede medlem fru Elin Appels optræden viser, er enkelte folk her i rigsdagen, der i hvert fald tænker over tingene og er betænkelige ved udviklingen og de farer, den indebærer, så er rigsdagen ellers for sit store flertals vedkommende parat til enten at godkende alt betingelsesløst, som regeringen kommer med, eller lade det passere i håb og tro på, at det går nok, samtidig med at den lille fanatisk og forblindet klike, som man ikke skal forveksle med det danske folk, af al magt åndeligt, politisk, materielt og på anden måde ønsker at forberede Danmark på at spille en aktiv rolle i den kommende amerikanske krig mod Sovjetunionen, og i dette spil viger man ikke tilbage for at lade De samvirkende Fagforbunds øverste top erklære sig villig til at drive amerikansk spionagetjeneste i Østeuropa. Det er det spil, de herrer spiller, og de kan ikke se, hvilke forfærdelige følger det kan få for Danmark, hvis krigen kommer.

Formanden: Det ærede medlem fru Elin Appel har ordet for en kort bemærkning.

Elin Appel: Foranlediget af det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelser vil jeg gerne sige, hvis det kan trøste udenrigsministeren, dersom han trænger til trøst, at det er klart, at det kan ikke hjælpe at hænge et enkelt menneske eller en bestemt regering alene ud som syndebuk for en officiel udenrigspolitik, der har været ført i århundreder, nemlig fortielsespolitikken; og det er jo rigtigt, at når rigsdagen har fundet sig i det, er det vor egen skyld, og når offentligheden har fundet sig i det, er det dens skyld. Der er ikke nogen af os, der skal have engle-

vinger på, de tilkommer i det hele taget næppe noget menneske.

Jeg vil gerne sige en ting til: Jeg indrømmer, som jeg sagde før, at det næsten ikke er til for os almindelige mennesker at finde ud af nogen ting, fordi bladene ustandselig kun tager den ene parts parti. I en situation som denne er det nødvendigt, når man tager „Berlingske Tidende“ og „Land og Folk“ og lægger dem ved siden af hinanden og staver sig gennem artiklerne, städig at huske på, at det hele tiden er den samme situation, det drejer sig om, og man må så prøve, om man kan finde ud af, hvorfor det drejer sig. Vi trænger meget til at få et nyt blad, som vil give de to parter ligeberettigelse og sige: sådan siger den ene part, og sådan siger den anden. Så vil vi, som er læsere, og som virkelig skulle være voksne, få det vanskelige job at tænke over, hvad der så kan være rigtigt.

Inger Merete Nordentoft: Jeg beder om tilladelse til at bringe et par citater.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtalte, at Hitler lod man tage bid for bid, og det var en dårlig fremgangsmåde, man ikke skulle tillade gentaget. Det ærede medlem kommer lidt for let til det. Hvad var Hitler? Hvem stod bag ham? Hitler havde ikke været nogen fare for verdensfreden, hvis de store tyske monopoler ikke havde stået bag ham. Men hvem var det, der hjalp de tyske monopoler op efter krigen? Det var New York-bankerne, Morgangruppen, Standard Oil, Dupont og de andre amerikanske finansmænd, de 60 amerikanske familier, der kontrollerer USA, ja, hele den kapitalistiske del af verden, og som indgik en række kartelaftaler med den tyske industri og dermed muliggjorde Nazitysklands oprustning. Det var de samme familier, som led milliardtab, da Sovjetunionen opstod i 1917 og Rusland faldt ud af det kapitalistiske system, og som derfor forsøgte sig med væbnet intervention i Sovjetunionen for at erobre miner, skove, oliekluder, fabrikker og samfædselsmidler tilbage fra det russiske folk. Det lykkedes ikke.

Siden har ingen forbyrdelse været for gemen for dem i kampen mod det russiske folk og dets socialistiske stat. Gemenhederne kulminerede med Münchenforliget 1938, hvor man solgte det tjekkoslovakiske folk og dets land til undergang. Den anden verdenskrig viste sandheden om Sovjetunionen for mange mennesker, der gennem Sovjetunionens indsats under krigen og efter krigen har fået håb om en verden fri for monopolkapitalismens kolde diktatur. Den